

РЕШЕНИЕ

№ 36139

гр. София, 04.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 06.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8988** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. С. / А. S., [дата на раждане] , гражданка на С., с Паспорт № N017032552, издаден на 10.12.2023 г. от Х.-Център, С., валиден до 09.12.2029 г., представлявана от адв. Л. В. Д.-САК, съдебен адрес: гр. С., [улица], ет.1, ап. 1, срещу Отказ за издаване на виза D (Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза) на Директора на Консулска служба на Република България в А., по заявление за издаване на виза D с цел събиране на семейство.

В жалбата се излагат доводи, затова че отказът е незаконосъобразен, поради допуснато нарушение на материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствени правила и несъответствие с целта на закона. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ.

В съдебно заседание жалбоподателката А. С., чрез адв. Л. Д.– редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Д.. Адвокат Д. иска съдът да отмени отказа за издаване на виза, тъй като същият не отговаря на законовите изисквания по чл. 34 от ЗУБ във вр. чл. 20 от Наредбата за издаване на визи. Представени са всички изискуеми документи за издаване на визата, включително решението на ДАБ, което не подлежи на контрол от консулски служби. Не са представени мотиви за издадения административен акт, с което е нарушен чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Освен всички законови изисквания, които са нарушени е накърнено и правото за запазване на семейството с така постановения отказ. Предвид изложеното,иска съдът да отмени същия и

върне преписката за ново разглеждане.

Ответникът М. Г., ДИРЕКТОР НА КОНСУЛСКА СЛУЖБА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ В А., чрез Е. К., ЮРИСКОНСУЛТ В ДИРЕКЦИЯ "КО" НА МВнР – редовно призован, не се явява, не се представлява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявлени за издаване на виза А. С., гражданка на С. е подала на 19.02.2025 г. - бланка по образец, за издаване на виза тип "D" в Консулска служба на Република България в [населено място], столица на Кралство Й.. Мотива за подаване на заявлението е, че синът й А. А. М./А. А. М. притежава хуманитарен статут, придобит съгласно влязло в сила Решение 2290/06.02.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС и удостоверен с карта на чужденец с хуманитарен статут. Предвид това същият е кандидатства, за да получи разрешение да се събере на територията на Република България с членовете на семейството си, включително със своята майка А. С. и с Решение № 8264/30.07.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС е дал разрешение. По тази причина на 26.10.2024 г., майката А. С. е подала електронно искане за запазване на час, за подаване на документи в посолството на Република България в А.. От посолството е насрочена дата и час - 19.02.2025 г., 9:00 ч., на които Жалбоподателката се е явила и е представила набор от документи за издаване на виза D на основание събиране на семейство.

С оглед събраните по преписката доказателства, ораните са приели, че за А. С. не са налице предпоставките за издаване на виза тип „D“ и на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е постановен отказ, поради „наличие на данни, че целта на влизането е използване на страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 10/27.03.24 г. на Посланика на Р. България в Кралство Й., с която втория секретар, за завеждащ консулската служба в А. е определен М. Д. Г., да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че са налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ – „ненадеждна информация за обосновката на целта и условията на планирания престой“ е издал оспорения отказ. В допълнителна бележка на бланковата форма е отразено: „има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел А. А. М. – ЕГН [ЕГН], сирийски гражданин, син на А. С., който заяви, че има хуманитарен статут в България. Живее в България. Има жилище. Работи в България. Иска и родителите ми да дойдат в България. Не се е виждал с родителите си от три години. Вижда ги само по телефона. Иска да дойдат, защото от две години е сам, а те са болни и иска да са при него. Има един брат в Германия и една сестра в С.. Работи в пицария и ще издържа родителите си в България.

Административен Съд С. – град, I отделение, 54- ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспореният отказ е връчен на дата 06.08.2025 г., а жалбата до съда е подадена на дата 18.08.2025

г. направо до съда, с оглед на което е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му, с оглед на което е и допустима същата е допустима.

Видно от подаденото заявление за виза, същото е за издаването на виза тип "Д". Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т. е. налице е предвиденото в законовата разпоредба изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на издадения отказ за виза от съответния тип (в този смисъл вж. определение № 6181/09.06.2025 г. по адм. д. № 5536/2025 г. на ВАС и др.).

Правни изводи на съда по законосъобразността на оспореният отказ:

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи (чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР).

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Г., Завеждащ Консулската служба и МОЛ в ДП- А., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Спазено е изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип "D" е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.). Административният акт е постановен в съответствие с материално правните норми и с целта на закона.

В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно, че са налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, като в допълнителна бележка на бланковата форма е отразено: „има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава".

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са императивно установени в ЗЧРБ и в Наредбата. Съгласно приложимата норма на чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Според

определението, дадено в чл.3, ал.1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Целта на въведения разрешителен режим е свързана преди всичко с националната сигурност, съгласно определението дадено в §1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. с чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, сред които основания е и наличието на данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл.169 АПК.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 от ЗЧРБ и чл.34 от НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно тази разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него.

Видно от разпоредбата на чл.170, ал.2 от АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият следва да установи, че са били налице основанията за неговото издаване. За разрешаване на спора съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указва на подателя на жалбата, че носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства.

Съдът намира, че в хода на проведеното съдебно производство жалбоподателят не можа да обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, въпреки дадените му указания по чл.170, ал.2 АПК. При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за издаване на искания административен акт – виза за пребиваване, оспорващата не представи доказателства, опровергаващи направените констатации на длъжностните лица от. Същото е официален документ, който обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов

център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл.22 от Визовия кодекс. Съгласно Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи МВнР чрез дирекция "К. отношения" съгласува заявленията за издаване на визи с Държавна агенция "Национална сигурност" и с Дирекция "Миграция" на Министерството на вътрешните работи.

Нормата на чл. 20, ал. 4 от инструкцията разпорежда, че ако няма отрицателни становища от ДАНС и от ДМ, и има положително становище на визовите органи, не са налице основанията по чл.10, ал.1 ЗЧРБ, издаването на визата се разрешава. Анализът на цитирания законов текст налага извода, че за издаване на виза е необходимо кумулативно да са налице както липсата на отрицателни становища от специализираните органи, така и наличието на положително становище на визовите органи. В казуса по делото не е изпълнено именно условието за наличие на положително становище от визовите органи.

Освен изложеното, от анализа на разпоредбата на чл.34, ал.1 от Наредбата, във вр. с чл.10, ал.2 от Инstrukцията следва извод, че положителното становище на ДАНС, каквото в случая е налице, не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура, които могат да постановят отказ по заявлението за виза, съгласно другите хипотези, посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ.

На първо място следва да се посочи, че към процесното заявление за издаване на виза тип "Д" са приложими изцяло разпоредбите на националното право и конкретно разпоредбите на Закона за чужденците в Република България и Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Касае се за национална виза, която Република България предоставя на гражданите на трети страни. Както е видно от чл.9, ал.2, т.3 ЗЧРБ - виза тип "С" или виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в държавите членки и асоциираните към Шенген държави еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. А съгласно чл.5, т.2 от същата наредба, визата за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), която е единна виза съгласно чл. 2, т. 3 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). Виза за дългосрочно пребиваване не е предвидена по правилата на този кодекс.

Второ, в казуса по делото не се касае за заявление за издаване на виза за събиране на семейството на "бежанец", съответно не се касае за изключения от общите задължения за представяне на документи към заявлението - освобождаване от изискванията за доказване на доходи и жилище. Правното положение на оспорвания не попада в приложното поле на разпоредбите, които предвиждат изключения от изискванията при подаването на заявленията за виза по решение за събиране на семейството, предвидени по националното право или по правото на ЕС. Касае се за събиране на семейството на лице с предоставен "хуманитарен статут" и на това основание е издадено Решение № 8264/30.07.2024 г. на председателя на ДАБ.

Дерогации от определени изисквания към заявленията за визи – за издръжка и жилище, са предвидени във връзка с решение за събиране на семейство на бежанец, какъвто не е процесният случай. Конкретно чл.12 от Директива 2003/86 ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството, които обаче се отнасят само за решения за събиране на семейство на бежанец, по дефиницията за целите на директивата по чл.2, буква б) от същата:

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, ползващо се със статут на бежанец по смисъла на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., изменена с протокола, подписан в Ню Й. на 31 януари 1967 г.

Само лице, което е признато от държавите-членки за бежанец, попада в освобождаването, предвидено по чл.12 от Директивата за спазване на изискванията по чл.7 от същата. Така според чл.12, пар.1 от Директивата: " 1. Чрез дерогация от член 7 държавите-членки не изискват от бежанеца и/или членовете на семейството му да представят във връзка с молби, отнасящи се до членовете на семейството, визирани в член 4, параграф 1, доказателства, че бежанецът изпълнява изискванията на член 7." От своя страна , разпоредбата на чл. 7, параграф 1 от Директивата изисква към заявлението за виза да бъдат представени доказателства за това, че кандидатът разполага със:

"а) жилищни условия, считани за нормални за сравнимо семейство, живеещо в същия район и покриващи изискванията на общите здравни норми и нормите за безопасност, които са в сила във въпросната държава-членка;

б) медицинска застраховка за всички рискове, които обикновено се покриват за нейните собствени граждани във въпросната държава-членка, за самия кандидат и членовете на неговото семейство.

в) стабилни и регулярни финансови ресурси, които са достатъчни, за да издържа себе си и членовете на своето семейство, без да прибегва до системата за социално подпомагане на въпросната държава-членка. Държавите-членки оценяват тези финансови ресурси с оглед характера им и тяхната регулярност и могат да вземат под внимание нивото на минималните национални възнаграждения или пенсии, а също и броя на членовете на семейството."

Обратното, за чужденците, граждани на трети страни, които не са признати за бежанци, в полза на които е издадено решение за събиране на семейството от орган на държава-членка, към заявленията за виза са относими изискванията по чл.7 , пар.1 от Директивата, каквито изисквания се съдържат и по националното право за конкретния вид виза „Д“. Изрично и в чл.19, ал.1 Наредба относно изискванията за представяне на документи към заявлението за виза за дългосрочно пребиваване. Така от чл.19, ал.1, т. 1 следва, че освен документите и информацията по чл.13, ал.1 от Наредбата, кандидатът за виза за дългосрочно пребиваване следва да представи и документ по чл.14 -медицинска застраховка. В чл.19, ал.1, т.2 от Наредбата е предвидено изискване кандидатът за виза за дългосрочно пребиваване да представи и документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване и за притежаване на финансови средства за издръжка и подслон.

Съгласно чл.20, ал.1 от Наредбата, освобождават се от задължението за предоставяне на доказателства за осигурена издръжка, настаняване и транспорт - освен други лица и по т. 3 - лицата кандидатстващи за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с цел събиране на семейства във връзка с предоставен статут на бежанец или убежище на територията на Република България - въз основа на писмено решение от държавна агенция за бежанците.

Следователно, еднозначно както по Директива 2003/86 ЕО, така и по националното право, са освободени от изискването за доказване на издръжка, настаняване и транспорт, само лица, признати за бежанци, съответно лица, на които е предоставен

статут на бежанец. Посочените понятия са еднозначно определени както по националното право, така и по правото на ЕС и изрично разграничават лицата, признати за бежанци съответно лицата с предоставен статут на бежанец от лицата, на които е предоставен хуманитарен статут по националното право или субсидиарна закрила по правото на ЕС - Директива 2011/95 /ЕС.

Така в пар.1, от ДР на Закона за убежището и бежанците, изрично са разграничени понятията за статут на бежанец и хуманитарен статут : по т.18 - "**Статут на бежанец**" означава признаването от Република България на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец и по т.19 "**Хуманитарен статут**" означава признаването от Република България на гражданин на трета държава или на лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за предоставяне на хуманитарен статут. Идентично в чл.2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, са разграничени понятията за международна закрила - като събирателно понятие за статут на бежанец и субсидиарна закрила - по буква а) от разпоредбата на директивата която препраща към определенията на понятията по букви д) и ж). Според буква д) от разпоредбата „**статут на бежанец**“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец; а според буква ж) „**статут на субсидиарна закрила**“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

Следователно, ако националният законодател или по правото на ЕС е имал предвид че изключението от представяне на документи за осигурени финансови условия и жилище по време на престоя, обхваща и лицата, на които е предоставен хуманитарен статут на основанията по чл.9 от ЗУБ или субсидиарна закрила на основанията по чл.15 от Директива 2011/95/ЕС, е могъл да го предвиди като определи изключението от изискванията като приложимо към понятието лица, на които е предоставена международна закрила от държавите членки.

След като това не е направено, следва изключението от изискванията при подаване на заявленията за виза, предвидени за събиране на семейство на лица, на които е предоставен статут на бежанец, да се прилага в точния му смисъл и стриктно само по отношение на тези лица.

Предвид всичко изложено, подаването на процесното заявление не е освободено от така разгледаните изисквания за осигуряване на издръжка и жилище.

В случая е спазена процедурата за разглеждане на заявление за издаване на виза тип „Д“ за дългосрочно пребиваване, като след приемането на заявлението - формално редовно от външна страна, видно от представеният отговор от ДАНС, от което следва, че е изпълнено задължението за регистриране на заявлението по реда на чл.25 от Наредбата, изпращането му в ДАНС, проверките по реда на чл.27, ал.6 от Наредбата – на декларираните данни и представените документи. Предвид данните по делото, съдът счита, че за синът на оспорващата липсват данни, че има регистрирана трудова заетост, а органът не е могъл да установи данни в потвърждение на посоченото в заявлението за осигурени средства за издръжка.

В съответствие с изискването на закона и чл.34, ал.3 от Наредбата, е постановен процесният отказ, като са посочени от формална страна основания по чл. 10 ЗЧРБ и на формуляр, Приложение 7 към Наредбата.

В съответствие с предвиденото по чл.34, ал.4 от Наредбата процесният отказ съдържа основанията за отказа и мотиви. Предвид изложеното, съдът в заключение по законосъобразността на процесния отказ за виза формира извод, че не се доказва по делото изпълнение на всички изисквания на закона по заявление за издаване на виза тип „Д“, също така въз основа на проверките по чл. 27, ал.6 от Наредбата, - проверките в автоматизираните национални информационни фондове, компетентният орган е достигнал до правилен извод - миграционен риск, и задължение да постанови отказ по чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ.

Съдът не приема изложената в жалбата теза, че са представени всички необходими документи и въз основа на тях неминуемо следва да бъде издадена исканата виза. Също така, преценката на интересите на детето е направена с решението за събиране на семейството, но както се посочи, то не предоставя право на автоматично разрешение за влизане в страната, а относимите изисквания към заявлението за виза следва да бъдат спазени.

Съдът не кредитира показанията на разпитания свидетел, защото същият е в роднинска връзка с жалбоподателката, същият не представя доказателства, че работи и за адресната си регистрация и твърденията, че ще издържа майка си остават недоказани.

Изискването за виза към членовете на семейството изключва автоматичното действие на разрешение за събиране на семейството и не гарантира предоставяне на право на влизане на лицата, посочени в решението от страна на българската държава. Идентично подаването на заявлението за виза въз основа на решение за събиране на семейство, не обвързва компетентното консулско длъжностно лице да издаде виза, съгласно чл.33, ал.1 от Наредбата. Обратното, компетентният да разгледа визата орган е задължен след извършване на задължителни проверки, при наличие на основания по чл.10 ЗЧРБ, да издаде отказ.

Както се обсъди, изискванията по националното право към процесното заявление за виза не са в противоречие, а обратното съответстват на изисквания към заявлението за виза по правото на ЕС по отношение на член на семейството на законно пребиваващ в държава - членка гражданин на трета страна, който не е признат за бежанец.

Съвкупната преценка на така установените факти и обстоятелства сочат, че след извършването на дължимите проверки, правилно е формиран извод за основание за отказ по чл.10, ал.1 т.22 от ЗЧРБ и отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. С издаването на процесния отказ, правото да се подаде ново заявление при спазване на всички изисквания, относими към заявлението за виза, не се преклудира.

По изложените съображения Съдът намира, че обжалваният отказ за издаване на виза е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. **Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 54-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на А. С. / **A. S.**, [дата на раждане] , гражданка на С., с Паспорт № N017032552, издаден на 10.12.2023 г. от Х.-Център, С., валиден до 09.12.2029 г., представлявана от **адв. Л. В. Д.-САК, съдебен адрес:** гр. С., [улица], ет.1, ап. 1, тел. [ЕГН], срещу Отказ за издаване на виза „D“ (Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза) на Директора на Консулска служба на Република България в А., по заявление за издаване на виза „D“ с цел събиране на семейство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.